

KOVÁCS KÁROLY

Rád gondolok...

Amikor átveszem a villát a bal kezembe,

Rád gondolok.

Amikor hazatérés után kezet mosok,

Rád gondolok.

Amikor tollat fogok kezembe,
akkor is, ha nem Te vagy eszemben,

Rád gondolok.

Te vagy a kezdet nekem, és

ahogy kísérsz,

Te vagy a stoptábla is:

nincs veszély.

Anyámnak hívnálak, de

több vagy, mint szülő,

mert van bennem belőled

valami erő.

Mert Téged látlak, mikor mosogatok,

Téged idéznek a mozdulatok.

Veled alszom el:

– „Jó voltál, kisfiam?” –

és Veled ébredek:

– „Hasadra süt a Nap!” –

Rád gondolok, nem tudom, ez mit ér,

de Rád gondolok, s nem adlak semmiér’.